

ΑΘΩΝΙΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΩΝ ΘΗΣΑΥΡΩΝ - ΕΤΟΣ 8^ο

ΙΣΤΟΡΙΑ
ΝΗΙ ΚΑ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2004 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 97

Πολιτεία

Τὰ Πτερόεντα Δῶρα

Ένας του κόσμου και της σαρκός κατήλθεν την παραμονή από τα ύψη συστεύλας τās πτέρυγας, όπως τās κρύπτει θεϊός Άγγελος. Έφερε δῶρα από τὰ ἄνω βασιλεία, διά νά φιλεύση τούς κατοίκους της πρωτεύουσής. Ήταν ὁ καλός ἄγγελος της πόλεως.

Έκράτει εις τήν χεῖρα ἕν ἄστρον, ἐπί του στέρνου του ἔπαλλε ζωή και δύναμις και από τό στόμα του ἐξήρχετο πνοή θείας γαλήνης. Τά τρία τούτα δῶρα ἤθελε νά μεταδώση εις ὅλους ὄσους προθύμως τά δέχονται.

Εἰσῆλθεν ἕν πρώτους εις ἕν ἀρχοντικόν μέγαρον. Εἶδεν ἐκεῖ τό ψεῦδος και τήν σεμνοτυφίαν, τήν ἀνίαν και τό ἀνωφελές της ζωῆς, ζωγραφισμένα εις τὰ πρόσωπα του ἀνδρός και της γυναίκος, και ἤκουε τὰ δύο τέκνα νά ψελλιζωσι λέξεις εις ἄγνωστον γλῶσσαν. Ὁ ἄγγελος ἐπῆρε τὰ τρία οὐράνια δῶρα του και ἔφυγε τρέχων ἐκεῖθεν.

Εἰπήγεν εις τήν καλύβα πτωχοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἀνὴρ ἔλειπε ὄλην τήν ἡμέραν εις τήν ταβέρναν. Ἡ γυνή ἐπροσπάθει ν' ἀποκοιμηθῆ με ὀλίγον ξηρόν ἄρτον τὰ πέντε τέκνα, βλασημοῦσα ἅμα τήν ὥραν πού εἶχεν ὑπανδρευθῆ. Τά μεσάνυχτα ἐπέστρεψεν ὁ σύζυγός της, αὐτή τόν ὕβρισε νευρική, με φωνήν ὀξεῖαν, ἐκεῖνος τήν ἔδειρε με τήν ράβδον τήν ὀζῶδη και μετ' ὀλίγον οἱ δύο ἐπλάγιασαν, χωρίς νά κάμουν τήν προσευχήν των. Ἐφυγεν ἐκεῖθεν ὁ ἄγγελος.

Αἰνέβη εις μέγα κτήριον, πλουσίως φωτισμένον. Ἦσαν ἐκεῖ πολλά δωμάτια με τραπέζας, κι ἐπάνω των ἔκυπτον ἄνθρωποι, μετροῦντες ἀδιακόπως χρήματα, παίζοντες με χαρτιά. Ὡχροί και δυστυχεῖς, ὄλη ἡ ψυχὴ των ἦτο συγκεντρωμένη εις τήν ἀσχολίαν αὐτήν. Ὁ ἄγγελος ἐκάλυψε τό πρόσωπον με τās πτέρυγας του, διά νά μή βλέπη, κι ἔφυγε δρομαίος.

Εἰς τόν δρόμον συνήντησε πολλούς ἀνθρώπους, ἄλλους ἐξερχομένους ἀπό τὰ καπηλιά, οἰνοβαρεῖς και ἄλλους κατερχομένους ἀπό τὰ χαρτοπαίγνια, μεθύοντες χειροτέραν μέθην. Τινάς εἶδεν ν' ἀσχημονοῦν και τινάς ἤκουσε νά βλασημοῦν τόν Ἄην-Βασίλην, ὡς πταίστην. Ὁ ἄγγελος ἐκάλυψε με τὰ πτέρυγας του τὰ ὦτα, διά νά μήν ἀκούη, και ἀντιπαρῆλθεν.

Υπέφωσκεν ἤδη ἡ πρωῖα της πρωτοχρονιάς και ὁ ἄγγελος, διά νά παρηγορηθῆ, εἰσῆλθεν εις τήν ἐκκλησίαν. Ἀμέσως πλησίον εις τās θύρας εἶδεν ἀνθρώπους νά μετροῦν νομίσματα, μόνον πῶς δέν εἶχον παιγνιόχαρτα εις τās χεῖρας και εις τό βάθος ἀντίκρυεν ἕναν ἀνθρωπον χρυσοστόλιστον και μιτροφοροῦντα ὡς Μῆδον σατράπην της ἐποχῆς του Δαρείου, ποιοῦντα διαφόρους ἀκκισμούς και ἐπιτηδεύμενας κινήσεις. Δεξιά και ἀριστερά, ἄλλοι μερικοί ἔψαλλον με πεπλασμένες φωνάς: Τόν Δεσπότην και ἀρχιερέα!

Ὁ ἄγγελος δέν εὔρε παρηγορίαν. Ἐπῆρε τὰ πτερόεντα δῶρα του -τό ἄστρον τό προωρισμένον νά λάμπη εις τās συνειδήσεις, τήν αὔρα, τήν ικανήν νά δροσίζη τās ψυχάς, και τήν ζωήν, τήν πλασμένην διά νά πάλλη εις τās καρδίας- ἐτάσσε τās πτέρυγας και ἐπανῆλθεν εις τās οὐράνιαις ἀμίδας.

Ἀλέξανδρος Παπαδιαμάντης

Γερόντων

✘ Ἡ θεία χάρις διαρκῶς κρούει τήν πόρτα της ψυχῆς μας και περιμένει ν' ἀνοίξουμε, γιά νά ἔλθῃ στήν καρδιά μας πού διψᾷ και νά τήν πληρώσῃ.

✘ Ὁ Χριστός εἶναι ἡ ζωή, ἡ πηγὴ της χαρᾶς, ἡ πηγὴ του φωτός του ἀληθινοῦ, τό πᾶν. Ὅποιος ἀγαπᾷ τόν Χριστό και τούς ἄλλους, αὐτός ζεῖ τή ζωή.

Ἄλλοις, αὐτός ζεῖ τή ζωή.

Γέρων Πορφύριος Κουσοκαλυβίτης

✘ Ἡ πραγματικὴ εὐτυχία δέν εἶναι τὰ ἀξιώματα και οἱ ἀναπαύσεις του σώματος. Ἡ πραγματικὴ εὐτυχία εἶναι ἡ ἀρετὴ. Ὅσοι ἀγωνίζονται ν' ἀποκτήσουν ἀρετές, αὐτοὶ εἶναι οἱ πραγματικὰ εὐτυχεῖς.

✘ Γνώρισμα της ἀληθινῆς μετανοίας εἶναι ἡ βαθειὰ συναίσθησι, ἡ συντριβὴ και ἡ θλίψι της καρδιάς, οἱ ἀναστεναγμοί, οἱ προσευχές, οἱ νηστεῖες, οἱ ἀγρυπνίες και τὰ δάκρυα. Αὐτὴ ἡ μετανοία εἶναι γνήσια και ἀληθινή.

Γέρων Φιλόθεος

✘ Εἴτε καθρέπτης εἶναι κανεῖς, εἴτε καπάκι ἀπό κονσερβοκούτι, ἐάν δέν πέσουν οἱ ἡλιακὲς ἀκτίνες δέν λαμποκοπάει.

✘ Τό καλύτερο φάρμακο γιά κάθε δοκιμασία μας εἶναι ἡ μεγαλύτερη δοκιμασία τῶν συνανθρώπων μας, ἀρκεῖ νά τῆ φέρνουμε στό λογισμό μας.

Γέρων Παῖσιος

✘ Τρεῖς ἐχθροὶ πολεμοῦν τῶν ἀνθρώπων τό γένος· οἱ δαίμονες, ἡ ἰδία μας φύσις και ἡ συνήθεια. Ἐκτός τούτων ἄλλος πόλεμος δέν ὑπάρχει.

✘ Μὴν ἐπαινῆτε ὁ ἕνας τόν ἄλλον κατὰ πρόσωπον, διότι βλάπτει και τούς τελείους ὁ ἐπαινος, ὄχι ἐσᾶς πού εἰστε ἀκόμα ἀδύνατοι... Οἱ ὄνειδισμοὶ και οἱ ταπεινώσεις ὠφελοῦν πνευματικῶς τόν ἀνθρωπο. Πνίγουν τόν ἐγωισμό και τήν κενοδοξία.

Γέρων Ἰωσήφ

Αὕτη οὖν ἡ θεία προσευχή, ἡ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν ἐπίκλησις, τό Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱέ τοῦ Θεοῦ, ἐλέησόν με, καί προσευχή ἐστὶ καὶ εὐχή καὶ ὁμολογία τῆς πίστεως καὶ Πνεύματος Ἁγίου παρεκτική καὶ δωρεῶν θείων χορηγός καὶ κάθαρσις καρδίας καὶ δίωξις δαιμόνων καὶ ἐνοίκησις Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ πνευματικῶν ἐννοιῶν καὶ λογισμῶν θείων πηγὴ καὶ ἀμαρτιῶν ἀπολύτρωσις καὶ ψυχῶν καὶ σωμάτων θεραπευτήριον καὶ φωτισμοῦ θείου χορηγός καὶ ἐλέους Θεοῦ βρῦσις καὶ ἀποκαλύψεων καὶ μυσήσεων θείων ἐν ταπεινώσει βραβευτής, καὶ τό μόνον σωτήριο, ἐπεὶ καὶ τό σωτήριο φέρει ἐν αὐτῇ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ὄνομα· ὁ δὴ τό μόνον ὄνομά ἐστὶ τό ἐπικληθέν εἰς ἡμᾶς Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ· καὶ οὐκ ἔστιν ἐν οὐδενὶ ἄλλῳ σωθῆναι ἡμᾶς, ὡς

φησὶν ὁ Ἀπόστολος. Διό καὶ προσευχή ἐστὶν, ὅτι ἐν αὐτῇ τό θεῖον ἐπιζητοῦμεν ἔλεον καὶ εὐχή ὅτι παρέχομεν ἑαυτοὺς Χριστῶ διὰ τῆς αὐτοῦ ἐπικλήσεως· καὶ ὁμολογία, ὅτι τοῦτο ὁμολογήσας ὁ Πέτρος μεμακάρισται· καὶ πνεύματος παρεκτική, ὅτι οὐδεὶς λέγει Κύριον Ἰησοῦν, εἰ μὴ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ· καὶ δωρεῶν θείων χορηγός, ὅτι διὰ ταύτην δώσω σοι, τῷ Πέτρῳ, φησὶν ὁ Χριστός, τὰς κλεῖς τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν καὶ κάθαρσις καρδίας, ὅτι τόν Θεόν ὁρᾷ καὶ καλεῖ καὶ καθαί-

ρει τόν βλέποντα· καὶ δίωξις δαιμόνων, ὅτι ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐδιώχθησαν καὶ διώκονται πάντες οἱ δαίμονες· καὶ ἐνοίκησις Χριστοῦ, ὅτι τῇ αὐτοῦ μνήμῃ ὁ Χριστός ἐστὶν ἐν ἡμῖν καὶ διὰ τῆς μνήμης ἐνοικεῖ καὶ εὐφροσύνης πληροῖ· ἐμνήσθη γάρ φησι τοῦ Θεοῦ καὶ εὐφράνθη· καὶ πνευματικῶν ἐννοιῶν καὶ λογισμῶν ἐστὶ πηγὴ, ὅτι Χριστός ἐστὶν ὁ θησαυρός πάσης σοφίας καὶ γνώσεως· καὶ οἷς ἐνοικεῖ, ταῦτα χορηγεῖ· καὶ ἀμαρτιῶν ἀπολύτρωσις, ὅτι δι' αὐτήν, ὅσα λύσεις, φησὶν, ἔσται λελυμένα ἐν τῷ οὐρανῷ· καὶ ψυχῶν καὶ σωμάτων θεραπευτήριον, ὅτι ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ ἔγειραι καὶ περιπάτει, φησί· καὶ, Αἰνέα, ἰάταί σε Ἰησοῦς ὁ Χριστός· καὶ φωτισμοῦ θείου χορηγός, ὅτι Χριστός τό φῶς τό ἀλη-

θινόν ἐστὶ· καὶ τῆς λαμπρότητος αὐτοῦ καὶ χάριτος μεταδίδωσι τοῖς αὐτόν ἐπικαλουμένοις· καὶ ἔστω, φησὶν, ἡ λαμπρότης Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐφ' ἡμᾶς· καὶ ὁ ἀκολουθῶν ἐμοί, ἔξει τό φῶς τῆς ζωῆς· καὶ ἐλέους θείου βρῦσις, ὅτι τόν ἔλεον ζητοῦμεν καὶ ἐλεήμων ὁ Κύριος καὶ οἰκτεῖρει πάντας τοὺς ἐπικαλουμένους αὐτόν· καὶ ποιεῖ τήν ἐκδίκησιν ἐν τάχει τῶν βοώντων πρὸς αὐτόν· καὶ ἀποκαλύψεων καὶ μυσήσεων θείων βραβευτής τοῖς ταπεινοῖς, ὅτι καὶ τῷ ἀλιεῖ Πέτρῳ αὕτη δέδοται δι' ἀποκαλύψεως τοῦ ἐν οὐρανοῖς Πατρός· καὶ Παῦλος ἠρπάγη ἐν Χριστῷ καὶ ἀποκαλύψεων ἤκουσε· καὶ πάντοτε τοῦτο ἐνεργεῖ· καὶ τό μόνον σωτήριο, ὅτι ἐν οὐδενὶ ἄλλῳ, φησὶν ὁ Ἀπόστολος, ἐστὶ σωθῆναι ἡμᾶς· καί, οὗτός ἐστὶν ὁ Σωτῆρ τοῦ κόσμου, ὁ Χριστός· διό καὶ τοῦτο ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ, πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσεται καὶ ἀνυμνήσει

ἐκοῦσα καὶ ἄκουσα, ὅτι Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρός· καὶ τοῦτο τό σημεῖον ἡμῶν τῆς πίστεως· ἐπεὶ καὶ Χριστιανοὶ ἐσμεν καὶ καλούμεθα· καὶ ἡ μαρτυρία ὅτι ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐσμεν· πᾶν γάρ πνεῦμα, ὃ ὁμολογεῖ Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν ἐν σαρκὶ ἐληλυθότα, ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστὶ, φησὶν, ὡς προέφημεν· καὶ τό μὴ ὁμολογοῦν, οὐκ ἐκ τοῦ Θεοῦ· καὶ τοῦτο ἐστὶ τό τοῦ ἀντιχρίστου, τό μὴ ὁμολογοῦν Ἰησοῦν Χριστόν. Διό χρή πάντας τοῦτο πιστοὺς τό ὄνομα ἀδιαιλίπτως ὁμολογεῖν, καὶ διὰ τήν ἀνακήρυξιν τῆς πίστεως καὶ διὰ τήν

ἀγάπην τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἧς οὐδέν ἡμᾶς ὄλως χωρῖσαι δεῖ ποτε, καὶ διὰ τήν ἀπό τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ χάριν καὶ ἄφεςιν καὶ ἀπολύτρωσιν καὶ θεραπείαν, ἀγιασμόν τε καὶ φωτισμόν καὶ πρό πάντων τήν σωτηρίαν. Ἐν τούτῳ γάρ τῷ θείῳ ὀνόματι καὶ θαυμαστά ἐποίησαν οἱ Ἀπόστολοι καὶ ἐδίδαξαν. Καὶ ὁ θεῖος δέ φησιν εὐαγγελιστής· ταῦτα δέ γέγραπται, ἵνα πιστεῦσητε, ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ Χριστός ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ· ἰδοὺ ἡ πίστις· καὶ ἵνα πιστεύοντες, ζωὴν ἔχητε ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ· ἰδοὺ ἡ σωτηρία καὶ ζωή.

ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΣΥΜΕΩΝ

(ΦΙΛΟΚΑΛΙΑ ΤΟΜΟΣ Ε)

Ὁ Ἄμνός ὁ σφαγιασθείς

Ὁ Ἄμνός τῆς Συρίας ἔστειλε κάποτε τόν ἀνηψιό του στή Διόσπολι γιά κάποιες ὑποθέσεις. Στήν πόλι αὐτή ὑπῆρχε ναός τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου καί ὁ Σαρακηνός διέταξε τούς ὑπηρέτες του νά μεταφέρουν τίς ἀποσκευές του μέσα σ' αὐτόν, ὅπου καί κατέλυσε. Μετά διέταξε νά φέρουν μέσα καί τίς δώδεκα καμήλες του, ἀλλά μόλις μπῆκαν τά ζῶα πέθαναν. Βλέποντας τό γεγονός ὁ ἀνηψιός τοῦ Ἄμνηθᾶ θαύμασε καί διέταξε νά βγοῦν ὅλοι ἀπό τόν ναό.

Τήν ἐπομένη, ὅταν πῆγε ὁ ἱερεὺς νά τελέσῃ τήν Θεία Λειτουργία, ὁ Σαρακηνός τόν παρατηροῦσε μέ προσοχή, γιά νά δῆ τί θά κάνῃ. Ἐπρόσεξε λοιπόν ὅτι ὁ ἱερεὺς, ἐτοιμάζοντας τήν Θεία Μετάληψι, ἔσφαξε ἓνα μικρό παιδί καί ἄδειασε τό αἷμα του μέσα στό Ἅγιο Ποτήριο. Μετά, ἀφοῦ κατέκοψε τό σῶμα του τό τοποθέτησε μέσα στόν ἱερό δίσκο. Ὅταν δέ τελείωσε τό κοινωνικό, ἔβλεπε τόν ἱερέα, νά μεταδίδῃ στούς πιστούς τή σάρκα καί τό αἷμα τοῦ παιδιοῦ καί θαύμαζε. Μετά τήν Θεία Λειτουργία ὁ ἱερεὺς προσέφερε στόν Σαρακηνό τίς καλύτερες τῶν προσφορῶν. Ὁ Σαρακηνός τόν ἐρώτησε τί εἶναι αὐτά καί ὁ ἱερεὺς τοῦ εἶπε ὅτι εἶναι προσφορές ἀπό τίς ὁποῖες ἐλειτοῦργησε.

Ὁ Ἄμνός τότε ὁ Σαρακηνός καί εἶπε: “Νομίζεις ὅτι δέν σέ εἶδα πού ἔσφαξες τό παιδί καί τό μέν αἷμα τό ἔρριξες μέσα στό ποτήρι, τό δέ σῶμα τό κατέκοψες σέ μικρά τεμάχια καί τό ἔβαλες στόν δίσκο καί τό ἔδωσες στόν λαό; Νομίζεις ὅτι δέν ἔβλεπα αὐτό πού ἔκανες, φονιά”.

Ὁ Σαρακηνός τότε ὁ ἱερεὺς ἔπεσε στά πόδια τοῦ Σαρακηνοῦ καί τοῦ εἶπε: “Ἄς ἔχῃ δόξαν ὁ Κύριος, πού σέ ἀξίωσε νά δῆς τό φρικτό αὐτό Μυστήριο. Ἀπ' αὐτό πιστεύω ὅτι εἶσαι καλός καί μέγας ἄνθρωπος καί ὁ Θεός θά σέ κατατάξῃ μεταξύ των σωζομένων”.

Ὁ Σαρακηνός τότε ὁ ἱερεὺς εἶπε: “Δέν εἶναι λοιπόν ὅπως τά εἶδα ἐγώ;”. “Ναί, ἔτσι εἶναι καί ἔτσι πιστεύουμε, ὅτι ὁ ἄρτος καί ὁ οἶνος πού προσφέρουμε εἶναι σῶμα καί αἷμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί Θεοῦ”, ἀπάντησε ὁ ἱερεὺς. “Ὅμως τό ὄραμα αὐτό δέν ἀξιώθηκα ἐγώ νά τό δῶ καί ἐπειδή ἐσύ ἀξιώθηκες, πιστεύω ὅτι εἶσαι μέγας ἄνθρωπος, γιατί μόνον οἱ μεγάλοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας ὡς ὑπεράξιοι ἔβλεπαν τό Μυστήριο αὐτό”.

Ὁ Σαρακηνός τότε διέταξε τούς ἀνθρώπους του νά βγοῦν ἀπό τόν ναό καί εἶπε στόν ἱερέα. “Ὅπως βλέπω ἡ πίστι τῶν Χριστιανῶν εἶναι ἡ ἀληθινή καί ἀλλοίμονον εἰς ἐμέ, πού πέρασα τή ζωή μου στό ψέμμα καί τήν ματαιότητα. Ἐπειδή βλέπω ὅμως ὅτι εἶναι θέλημα τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ νά σωθῶ, σέ παρακαλῶ νά μέ βαπτίσῃς”.

Ὁ ἱερεὺς ὅμως τόν συμβούλευσε νά μεταβῇ στό Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων καί νά ζητήσῃ ἀπό τόν Πατριάρχη νά τόν βαπτίσῃ, φοβούμενος τά ἀντίποινα τοῦ θεοῦ του, πού, ὡς βασιλεὺς, θά μπορούσε ὄχι μόνο ἐκεῖνον νά θανατώσῃ, ἀλλά καί νά καταστρέψῃ τήν ἐκκλησία.

Πράγματι ὁ Σαρακηνός ἐβαπτίσθη κρυφά ἀπό τόν Πατριάρχη Ἱεροσολύμων καί κατὰ τήν σύστασί του ἀκολούθησε τόν μοναχικό βίο στήν Μονή τοῦ Ὁρους Σινᾶ. Μερικά χρόνια ἀργότερα, μέ ἄδεια τοῦ ἡγουμένου του, ἐπέστρεψε στήν πατρίδα του, ἐμφανίσθηκε μπροστά στόν θεῖο τοῦ Ἄμνηθᾶ καί, ἀφοῦ ὁμολόγησε τόν Χριστό, ἔλαβε τόν στέφανον τοῦ μαρτυρίου. ✠

ΑΠΟ
ΤΟ

ΓΕΡΟΝΤΙΚΟ

Διορατικό Χάρισμα

Ἀπό τήν Ἱερά Μονή τοῦ Ἁγίου Παύλου πέρασαν ἀνά τούς αἰῶνας, ψυχές, πού μέ πραγματική αὐταπάρνησι, σκληρά ἀγωνίστηκαν καί κατὰ τόν ἀποστολο Παῦλο “ἐπέτυχον ἐπαγγελιῶν” τῆς αἰωνίου μακαριότητος.

Ἐνας ἀπ' αὐτούς τούς ἀγωνιστάς ἦταν καί ὁ Γέρο-Ἄνθιμος, ὁ ὁποῖος, ἀπό τήν προσήλωσι στήν ὑπακοή, καί τήν ἐπίδοσι στήν νοερά προσευχή, ἀξιώθηκε νά λάβῃ, παρά Κυρίου Παντοκράτορος, διορατικό χάρισμα, μέ τό ὁποῖο μπορούσε νά διακρίνῃ καί νά γνωρίζῃ ἀπό πολύ μακριά, χωρίς ν' ἀκούῃ τί ὁ ἀδελφός σκέπτεται καί τί λέει μέσα του.

Κατά τίς τελευταῖες ἡμέρες τῆς ζωῆς του, ὅταν ἀρρώστησε ὁ Γέρο-Ἄνθιμος, οἱ πατέρες τόν μετέφεραν ἀπό τό δωμάτιό του στό Νοσοκομεῖο τῆς Μονῆς. Πῆγε κι ὁ Παπα-Ἀνδρέας νά τόν δῆ καί νά τόν κοινωνήσῃ τά Ἄχραντα Μυστήρια.

Μέσα του, ὁ Παπα-Ἀνδρέας, ἔλεγε τούς χαιρετισμούς τῆς Κυρίας Θεοτόκου, πού, ὅταν τελειώνει τό “Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε” καί τό “Ἀλληλούϊα”, κάθε φορά συνήθως κάνουμε τό σημεῖο τοῦ Σταυροῦ καί ἐπαναλαμβάνουμε κι ἐμεῖς, πού ἀκούμε τούς χαιρετισμούς, τό “Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε” καί τό “Ἀλληλούϊα”.

Ὅταν λοιπόν ὁ Παπα-Ἀνδρέας μέσα του ἔλεγε τό “Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε” καί τό “Ἀλληλούϊα”, ὁ Γέρο-Ἄνθιμος, χωρίς ν' ἀκούῃ τί ἔλεγε ὁ Παπα-Ἀνδρέας, ἐπανελάμβανε κι αὐτός μουρμουριστά τά ἴδια λόγια καί ἔκανε τόν Σταυρό του, ἀκριβῶς σέ κάθε σημεῖο πού ὁ Παπα-Ἀνδρέας ἔλεγε μέσα του τούς εἴκοσι τέσσερις αὐτούς οἴκους.

Ὁ Παπα-Ἀνδρέας, ὅταν κατάλαβε τήν ἐνέργεια τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, πού ὁ Γέρο-Ἄνθιμος συμμετεῖχε στούς χαιρετισμούς τῆς Παναγίας, ἔμεινε ἐκθαμβος καί ἀφοῦ τοῦ μετέδωσε τά ἅγια Μυστήρια, παρουσία τοῦ νοσοκόμου ἀδελφοῦ τῆς Μονῆς Γαβριήλ Μοναχοῦ, ἔλαμψε τό πρόσωπο τοῦ Γέρο-Ἄνθιμου καί παρέδωσε τήν μακαρία του ψυχή στόν πανάγαθο Θεό, μέ τή χαρά τῆς αἰωνίου ζωῆς ζωγραφισμένη στό πρόσωπό του. ✠

Θαυμαστί Ουράνια Ευωδία

Ἦταν άνοιξι τοῦ 1920 καί ὁ Γέρο-Άρτέμιος ἀπό τή Σκήτη τῆς “Αγίας Ἄννης”, νέος μοναχός τότε, ξεκίνησε γιά νά πάη στό Μοναστήρι τῆς Μεγίστης Λαύρας, καί πρίν νά φτάση στό ἡσυχαστήριο τοῦ “Κύρ-Ἡσαΐα” ἔχασε τόν δρόμο, πήρε άγνωστο μονοπάτι καί σέ λίγο βρέθηκε μπροστά σέ μιά σπηλιά.

Άπό περιέργεια, προχώρησε μέσα στή σπηλιά κι ἐκεῖ διέκρινε άχνάρια ἀνθρώπου. Εἶπε τή γνωστή προσευχή “Δί’ εὐχῶν τῶν άγίων πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν ἐλέησον ἡμᾶς” καί περίμενε ν’ ἀκούση, ὅπως συνηθίζουν οἱ πατέρες νά λένε, τό “Αμήν”, ἀλλά δέν πήρε καμμιά ἀπάντησι.

Προχώρησε περισσότερο μέσα καί στό βάθος διέκρινε ἕνα μικρό σταμνί μέ λίγο νερό. Σκέφθηκε πῶς κάπου ἐκεῖ κοντά θά πρέπει νά βρίσκεται κάποιος άσκητής ἐρημίτης. Περίμενε λίγο, τοῦ φάνηκε πῶς αἰσθάνθηκε εὐωδία σάν μοσχολίβανο, ἀλλά ἀνθρωπος δέν φαινόταν πουθενά. Τότε φώναξε καί πάλι τό “Δί’

εὐχῶν...”, ἀλλά ἀπόκρισι δέν πήρε. Γιά λίγο σκέφθηκε νά περιμένη, βγήκε ἔξω ἀπό τή σπηλιά, παρατήρησε τό μέρος δεξιά, άριστερά, δέν μπόρεσε νά διακρίνη τίποτε, μόνον άκουσε ἕνα μικρό θόρυβο, ξεκίνησε νά φύγη κι ὅταν άργά ἔφτασε στή Λαύρα, διηγήθηκε τό πῶς παραπληγήθηκε, ἔχασε τόν δρόμο, βρέθηκε μπροστά σέ σπηλιά καί ὅλα ἐκεῖνα πού εἶδε.

Οἱ Πατέρες στό Μοναστήρι, πού γνώριζαν καλά τά μέρη ἐκεῖνα, εἶπαν στόν μοναχό Άρτέμιο, ὅτι ἐκτός ἀπό τή σπηλιά τοῦ “Παχωμίου” δέν ὑπάρχει ἐκεῖ ἄλλη σπηλιά.

Τήν ἄλλη μέρα, μαζί μέ ἄλλους τρεῖς ἀδελφούς τοῦ Μοναστηριοῦ, πήγαν στό μέρος ἐκεῖνο, πού τήν προηγουμένη μέρα εἶδε ὁ μοναχός Άρτέμιος τή σπηλιά, γιά νά τοῦς δείξη τήν τοποθεσία, ἀλλά δέν μπόρεσαν νά βροῦν τίποτε, μόνον σ’ ἕνα σημεῖο αἰσθάνθηκαν ὅλοι μιά οὐράνια εὐωδία καί άρωμα μοσχολιβανιοῦ, πού πληροφόρησε τοῦς ἀδελφούς αὐτούς, ὅτι κάτι τό ὑπερφυσικό καί θαυμαστό ὑπάρχει στό μέρος ἐκεῖνο τοῦ εὐλογημένου Ἁγίου Ὁρους.

ΔΙΚΑΙΑ ΑΝΤΑΜΟΙΒΗ

Ἔνας ὑποτακτικός, ἀπό πλούσια οἰκογένεια καταγόμενος, νέος στήν ἡλικία, ἀνέβαζε ἀπό τή θάλασσα τό φορτίο του στήν πλάτη καί ἀπό τόν πολύ κόπο δυσανασχέτησε καί παρακάλεσε τόν Γέροντά του νά τοῦ ἐπιτρέψη νά χρησιμοποιῆ ὑποζύγιο γιά ν’ ἀνεβοκατεβαῖνη καί νά μεταφέρῃ τά ἀπαραίτητα τρόφιμα στήν καλύβα καί στόν Γέροντά του. Ὁ Γέροντας τοῦ ἐπέτρεψε νά πάρῃ ἕναν γαῖδαρο γιά τόν σκοπό αὐτό.

Μιά μέρα πού ἀνέβαζε μέ τό γαῖδουράκι τό φορτίο του, σέ μιά στροφή πού εἶναι τό δυσκολώτερο σημεῖο τοῦ δρόμου, βλέπει ἕνα λαμπροφορεμένο νέο, νά κρατᾶ ἑστά χέρια του ἕνα σφουγγάρι μέ τό ὅποιο σκούπιζε τόν ἰδρώτα ἀπό τό μέτωπο τῶν διερχομένων Πατέρων, καί τοῦς θυμιάζε. Τότε πλησίασε κι αὐτός καί πρότεινε τό μέτωπό του, περιμένοντας νά τόν σκουπίσῃ. Ὁ νέος ὅμως σκούπισε τό μέτωπο τοῦ γαϊδάρου. Κι ὅταν ὁ Μοναχός παραπονέθηκε, ὁ νέος τοῦ εἶπε: “Εγώ ἀδελφέ, σκουπίζω, άρωματίζω καί πληρώνω μόνον αὐτούς πού κοπιάζουν καί ἰδρώνουν, κι ὄχι ἐκείνους πού ζητοῦν ἐδῶ ἀνέσεις”. Καί λέγοντας αὐτά ἔγινε ἄφαντος.

Μετά ἀπ’ αὐτό τό μάθημα ὁ νέος Μοναχός δέν μεταχειρίστηκε ἄλλη φορά τό ὑποζύγιο, ἀλλά μέ χαρά μεγάλη μετέφερε τό φορτίο στήν πλάτη του, ὅπως καί οἱ ἄλλοι Πατέρες.

Αθωνική

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Μοναχός Σίμων - Κωνσταντίνος Μπούκας

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας
Κυρίλλου Λουκάρεως 6 114 74 ΑΘΗΝΑ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 17.6 Ε.

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ
ΤΕΛΟΣ

Ταχ. Γραφεῖο
ΑΘΗΝΑ 14

Αριθμός Άδειας
4 9 3 9

